

Decyzja Komitetu Kredytowego zapada zwykłą większością głosów jego członków, przyczem do prawomocności uchwał konieczna jest obecność przedstawiciela Ministerstwa Przemysłu i Handlu jako przewodniczącego Komitetu, przedstawiciela Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej oraz przynajmniej jednego z członków. Przeciw decyzji tej nie przysługuje petentowi żaden środek prawny.

Z posiedzeń komitetu sporządza się protokoły.

Przyjęcie warunków, postawionych przez Komitet Kredytowy, winien petent potwierdzić najpóźniej w ciągu 6 tygodni, licząc od daty wysłania pisma Komitetu i w tym też terminie winien wykonać przedwstępne warunki poprzedzające udzielenie pożyczki.

Przewodniczący Komitetu Kredytowego, po wypełnieniu przez petenta wszystkich przedwstępnych warunków i w wyrażeniu przezeń zgody na specjalne warunki dotyczące miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, zleca Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej lub jej Oddziałowi wypłatę przyznanej pożyczki i zawiadamia o tem petenta. Zlecenie to, traci moc, o ile pożyczka nie została zrealizowana w terminie 6 tygodniowym od daty zlecenia wypłaty.

§ 8. Wypłata przyznanej pożyczki następuje w całości, lub ratach przytem według uznania Komitetu Kredytowego, na zlecenie Przewodniczącego tegoż Komitetu, Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa lub jej Oddział są obowiązane wypłacić całkowitą sumę pożyczki, lub jej część, bądź bezpośrednio petentowi, bądź osobie lub firmie, od której petent nabywa maszyny, narzędzia, surowce, lub towary niezbędne do prowadzenia warsztatu pracy na podstawie skryptu dłużnego, lub weksłu otrzymującego pożyczkę za uprzedniem zawiadomieniem tegoż.

§ 9. Spłatę pożyczki rozkłada się na raty kwartalne lub półroczne, licząc terminy spłat od dnia wypłacenia pożyczki, procenty opłaca się w tychże terminach z góry. W razie niezapłacenia w terminie przypadającej raty, Polska Kasa Pożyczkowa winna pobierać odsetki za zwłokę, niezależnie od ewentualnego protestu.

Wcześniejsza spłata pożyczki, w części lub w całości może być uskuteczniiona w każdej chwili.

§ 10. Wysokość pobieranych od pożyczek procentów nie może być wyższa niż każdorazowy procent dyskontowy Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 11. W wyjątkowych wypadkach dłużnik może uzyskać prolongatę w spłaceniu pożyczki i w tym celu winien najpóźniej na 14 dni przed terminem płatności raty złożyć w Komitecie Kredytowym należycie uzasadnione podanie; o prolongacie decyduje Przewodniczący Komitetu.

§ 12. Komitet Kredytowy obowiązany jest przechowywać wszelkiego rodzaju złożone przez petentów dokumenty do czasu zupełnej spłaty udzielonej pożyczki.

§ 13. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa i jej Oddziały są obowiązane przechowywać skrypty dłużne i weksle dłużników i czuwać nad regularną spłatą w terminach rat pożyczkowych.

O wypłacie pożyczek i spłacie rat winien być Komitet Kredytowy powiadomiony.

§ 14. Realizacja gwarancji Skarbu Państwa może nastąpić dopiero po wyczerpaniu wszelkich środków prawnych, zmierzających do ściągnięcia należności od opornych dłużników nie wyłączając licytacji sądowych.

§ 15. Dłużnicy, korzystający z pożyczek ulgowych, obowiązani są składać Komitetowi Kredytowemu w terminach ustalonych w warunkach sprawozdania o stanie swego przedsiębiorstwa.

W razie zmniejszenia się wartości majątku dłużnika, Komitet Kredytowy ma prawo żądać od niego według swego uznania dodatkowego zabezpieczenia udzielonej pożyczki, względnie, doraźnej spłaty całej, bądź części pożyczki, bez względu na ustalone terminy spłaty.

§ 16. W razie niestosowania się dłużnika do niniejszych przepisów, oraz do warunków specjalnych, które mogą być postawione przy udzielaniu pożyczki, lub też będą ustalane przez odnośne przepisy prawne w czasie trwania stosunku dłużnego, jak również, w razie zawieszenia działalności przedsiębiorstwa na czas dłuższy, niż na kwartał, można natychmiast zażądać zwrotu całej należności Skarbu Państwa bez względu na umówione terminy.

§ 17. W razie wprowadzenia nowej waluty spłata pożyczek nastąpi w nowej walucie wedle urzędowego kursu przerachowania.

§ 18. Wszelkie wydatki, związane z udzieleniem pożyczek ulgowych, obciążają Skarb Państwa.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *W. Kucharski*

Minister Skarbu: *H. Linde*

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
L. Darowski

709.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości

z dnia 23 sierpnia 1923 r.

w przedmiocie orzecznictwa w sprawach opłat
stemplowych w b. dzielnicy rosyjskiej.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należnościach) (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315), art. 13 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65, poz. 391), § 2 rozp. Rady Ministrów z dn. 21 marca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych na ziemie przyłączone do Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dn. 12 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 205) wreszcie § 1 ustępu I p. 1 oraz § 3

rozp. Rady Ministrów z dn. 19 czerwca 1922 r. w przedmiocie tymczasowego ustroju władz skarbowych na Ziemi Wileńskiej i rozciągnięcia na tę ziemię niektórych ustaw i rozporządzeń (Dz. U. R. P. № 51, poz. 458) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla unormowania orzecznictwa, toku instancji oraz terminów rekursowych w sprawach dotyczących opłat stemplowych i aljenacyjnych, kar stemplowych, kar za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych, dotyczących zaległości w opłatach stemplowych i aljenacyjnych, których wymiar, wedle obowiązujących przepisów, należy do władz skarbowych, rozciąga się na obszar całej b. dzielnicy rosyjskiej moc obowiązującą postanowień § 1 ustęp pierwszy i § 2 ustęp pierwszy zdanie pierwsze, i ustęp 2a austr. ustawy z dn. 20 lutego 1907 r. (Dz. U. P. № 52) oraz § 1 ustęp pierwszy i trzeci i § 2 ustęp pierwszy, drugi i czwarty austr. ustawy z dn. 19 marca 1876 r. (Dz. U. P. № 28) wreszcie na obszar, na którym obowiązuje rozporządzenie Gen. Gub. warsz. z dn. 19 lipca 1916 r. (Dz. rozp. № 40, poz. 126) rozciąga się moc obowiązującą art. 190 ros. ustawy o opłatach (T. V Zb. pr.).

§ 2. (§ 1 ustęp pierwszy austr. ustawy z dn. 20 lutego 1907 r. Dz. U. P. № 52).

Przeciw decyzjom władz i urzędów skarbowych, tyczącym się wymiaru opłat stemplowych i aljenacyjnych, dalej przeciw opierającemu się na ustawowych przepisach o tych opłatach żądaniu kar, kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, jak również przeciw jakimkolwiek innym rozstrzygnięciom lub zarządzeniom władz skarbowych, zmierzającym do wykonania przepisów dotyczących tych opłat, mogą strony, którym doręczono odnośną decyzję, lub ich dziedzice, wnieść rekurs, jeśli sądzą, że je skrzywdzono wydaną decyzją, rozstrzygnięciem lub zarządzeniem.

§ 3. (§ 1 ustęp pierwszy i trzeci i § 2 ustęp drugi i czwarty austr. ustawy z dn. 19 marca 1876 r. Dz. U. P. № 28).

Rekurs (art. 1) należy wnieść w ciągu dni trzydziestu, a jeśli skierowany jest przeciw karze porządkowej, w przeciągu dni ośmiu do tego organu, który wydał decyzję, zarządzenie lub rozstrzygnięcie.

Termin rozpoczyna się z dniem następującym po doręczeniu; przy jego obliczeniu nie należy liczyć dni biegu pocztowego, jeżeli odnośne pismo podano na pocztę za urzędowym potwierdzeniem przyjęcia.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może władza, do której należy wnieść rekurs, przedłużyć ten termin.

Jeżeli strona składa u władzy prośbę o przedłużenie terminu do wniesienia rekursu, albo w ciągu terminu, ustanowionego niniejszym rozporządzeniem, składa prośbę o podanie powodów rozstrzygnięcia, wydanego przez tę władzę, to termin przerywa się aż do dnia doręczenia odnośnego załatwienia, poczem zaczyna biec dalej.

Niewniesienie rekursu w terminie przepisany w niniejszym rozporządzeniu, może szkodzić tylko tej stronie, której doręczono odnośne wezwanie, zarządzenie lub orzeczenie, albo jej spadkobiercom.

§ 4. (§ 2 ustęp pierwszy austr. ustawy z dnia 19 marca 1876 r. Dz. U. P. № 28).

W pismach, wymienionych w § 1, należy dokładnie oznaczyć władzę, do których, tudzież termin w ciągu którego ma być wniesiony rekurs; w przeciwnym razie termin zaczyna biec dopiero po doręczeniu dodatkowego pisma, zawierającego te daty.

§ 5. (§ 2 ustęp pierwszy, zdanie pierwsze i ustęp drugi austr. ustawy z dnia 20 lutego 1907 r. Dz. U. P. № 52 i art. 190 ros. ustawy o opłatach).

Wniesienie rekursu nie odracza egzekucyjnego ściągnięcia należności, wymienionych w § 1; właściwa władza skarbową może jednak zarządzić wstrzymanie egzekucji aż do wydania ostatecznej decyzji.

O ile rekurs wniesiono przeciw wezwaniu o dostarczenie danych, potrzebnych do wymiaru, strona rekursująca może prosić tę władzę skarbową, przeciw której orzeczeniu lub zarządzeniu wniosła rekurs o odroczenie wykonania tego wezwania. Władza ta rozstrzyga taką prośbę wedle swobodnego uznania, z wyłączeniem toku instancji. Na odroczenie należy zasadniczo zezwolić, jeśli przez to nie grozi Skarbowi Państwa niepowetowana strata, w szczególności wtedy, gdy przez wcześniejsze wykonanie wynik rekursu zostałyby zgóry unicestwione.

§ 6. (art. 13 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. Dz. P. P. P. № 65, poz. 391).

Rekurs wniesiony przeciw decyzji Urzędu Skarbowego Podatków i Opłat Skarbowych rozstrzyga izba skarbową jako druga i — w toku postępowania administracyjnego — ostatnia instancja.

Dla rekursów, wniesionych przeciw decyzjom izby skarbowej, administracyjny tok instancji kończy się w Ministerstwie Skarbu.

§ 7. Uchyła się art. 197 ros. ustawy o opłatach (T. V Zb. Pr.) oraz wszystkie przepisy sprzeczne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, o ile one nie są zawarte w polskich ustawach państwowych lub w rozporządzeniach ministerjalnych, wydanych na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (naleytościach) (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

§ 8. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *H. Linde*

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

710.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 28 sierpnia 1923 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Kolei Żelaznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie ograniczenia obrotu zwierzętami i surowcami produktami pochodzenia zwierzęcego, paszą objętościową oraz niektórymi przedmiotami z Rosji, Białorusi, Ukrainy i Litwy.

Na zasadzie art. art. 1142, 1148 i 1172 ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw, tom XIII wyd. 1905 r.) zarządza się co następuje: